

Bolgar pártmunkás-küldöttség Szegeden

(Somogyiné felv.)

Képünkön: a bolgar pártküldöttség a Szegedi Újságíró Klubban

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának meghívására hazánkban tartózkodik a Bolgar Kommunista Párt négytagú küldöttsége. A küldöttség Georgi Petrovnak, a Bolgar Kommunista Párt Központi Bizottsága póttagjának, a krdzsali kerület pártbizottsága első titkárának vezetésével hétfő óta tartózkodik Magyarországon. Tanulmányozza hazánkban a párt agitációs és propaganda tevékenységét, és fővárosi látogatásai után Pécsre utazott, majd tegnap, pénteken reggel Szegedre érkezett.

A bolgar pártmunkás-küldöttséget — melynek tagja Ahmed Arumov, a BKP KB agitációs és propaganda osztályának helyettes vezetője, Peter Ilijev, a kolarovgradi pártbizottság agit.-prop.-titkára és Sztjoan Krösztjev, a BKP KB főinstruktora — tegnap délelőtt Perjesi László, az MSZMP Szeged városi bizottságának első titkára fogadta, majd Sipos Géza, a Szeged városi pártbizottság titkára tájékoztatta az agitációs és propaganda-munkáról.

A bolgar testvérpárt delegációja délután a szegedi sajtóházba látogatott, ahol dr. Lőkös Zoltán, a Dél-Magyarország főszerkesztője és Rácz Lajos, a Csongrád megyei Hírlap főszerkesztője fogadta és tájékoztatta a helyi lapok agitációs és propagandatevékenységéről.

Ellátogattak a vendégek a késő délutáni órákban a szegedi Felszabadulás Termelőszövetkezetbe is, majd este megtekintették a Szegedi Szabadtéri Játékok színhelyét és részt vettek egy-napos látogatásuk befejezéséig Az ember tragédiájának főpróbáján.

Befejeződött a Szegedi Nyári Egyetem

A Tudományos Ismeretterjesztő Társulat Csongrád megyei szervezete tegnap délután a városi tanács épületében fogadást adott abból az alkalomból, hogy tegnap befejeződött a Szegedi Nyári Egyetem. A fogadáson megjelent Katona Sándor országgyűlési képviselő, a Hazafias Népfőnt Csongrád megyei titkára, Papp Gyula, a szegedi városi tanács vb elnökhelyettese, valamint a nyári egyetem több előadója, továbbá hallgatói. A megjelenteket Papp Gyula, a városi tanács és a Szegedi Fesztivál Intéző Bizottsága nevében köszöntötte.

A két hétig tartó Szegedi Nyári Egyetemen 180 hallgató vett részt, közöttük 10 külföldi, lengyel, cseh és német pedagógus. A hallgatók, akik az első héten a programozott oktatás, a második héten a felnőttoktatás kérdéseivel foglalkoztak, összesen 16 előadást hallgattak végig. Az előadók között volt több neves ha-

zai szakember mellett Nyina Fjodorovna Talizina, a moszkvai Lomonoszov egyetem professzora, valamint Erich Emmerling, a hallei egyetem tanára.

Kis dolgok tisztessége

A szocializmust úgy ismerjük és úgy szoktuk meg, mint a nagy számok, nagy változások, nagy célkitűzések társadalmát. Ilyenek a vele kapcsolatos első élményeink, a szocialista építés számos emlékeztető epizódja, hiszen évek alatt évtizedek mulasztásainak pótlására vállalkoztunk, s még többre: egy új társadalom biztos alapjainak lerakására. Gyárak ezrei; lakások tízezrei; új városok; új telepítések ezer holdjai; magasba ívelő grafikonok a termelésben és a fogyasztásban; az egészségügyben és a kultúrában...

Az indulási alaphoz képest ötszörös, tízszeres, százszoros fejlődés is mérhető egyes dolgokban. S míg ezeket megteremtettük, a munkában is jegyeztünk nemegyszer 120—150—200 százalékos is.

Ezek a számok rendkívül imponálóak, a fejlődés megbízható és jeles mutatói. De talán sokan nagyon hozzászoktunk az ilyen nagy dolgokhoz; esetleg még az egykor ezeket kísérő hencső nagyvonalúhoz is, s manapság is ilyeneket várunk. Hányszor lehet látni apró legyintést, lebecsülő megjegyzést egy-egy eredmény kísérletéről. Kétszáz forint emelték a kétgyermekesek családi pótlékát — s van, aki rákérdez: az is pénz? Százegy százalék az egyik üzem tervteljesítése — s akad, aki, minthogy nem járatos eléggé a termelési me-

chanizmusban, így tesz: ephogy csak... Olyan hideg kötelességtudás az egész... Nyolc-kilencszáz-ezer lakás épül mondjuk egy esztendőben Szegeden — s ennek is van kritikusa: mi az, ahol ezek kérnek kulcsot? Olykor pedig kész az „ideológia” is. Amikor — úgymond — annyi hiba és torzítás volt a vezetésben, sokkal látványosabb eredmények születtek.

Természetesen a látványosság és az objektív előbbrehaladás két különböző dolog. Mert ha úgy vesszük, vissza is lehet kérdezni. Mennyi gyapotot ültettünk akkor — most meg egy szem sincs. Micsoda öt-éves tervet szerkesztettünk! — most meg milyet teljesítünk. Vagyis hát tervek-ből itt sem lenne hiány, ha a fantázia szárnyát nem a realitás kormányozná. De annak a gazdasági politikának a gondos elemzését már elvégeztük. Megállapítottuk kétségtelen eredményeit és számba vettük a fejlődést gátló, sőt veszélyeztető elemeket. Sok százalék, sok kimutatás mesterséges vagy csalárd volt akkor — lehetett hát akármilyen fényes.

A kis dolgok, kis cselekedetek, kisebb eredmények erkölcsi értékét nagyon megkoptatta az egykori nagyozás. Hatását még ma is érezzük az említett példákban túl abban is, hogy nem is igen figyelünk rájuk. Sem a „filéres” dolgokra, sem a min-

dennapi, kötelességtudó, de szerény helytállásra. Ma is nagyobb a rendkívüli iránti érdeklődés, annak keresgélése. Pedig az élet és a munka nem elsősorban rendkívüliségekből áll. Az általános fejlődésben sem ezek dominálnak, hanem a rendre járó apróságok. Azoknak a dolgoknak a tömege, amelyek nem nagydobra valók ugyan, de téglái és cementjei minden grandiózusnak.

Manapság reálisan mérjük a kötelességet szinte mindenütt. Annak teljesítése egymagában is tisztesség. S a mai kötelességet nem lehet 600—800 meg ezer százalékra teljesíteni. A mai célkitűzéseket nem lehet másképpen túlszárnyalni, sem a termelésben, sem az életszínvonalban. Holmi „nagy ugrások” elképzelhetetlenek a kiegyensúlyozott és arányosan fejlesztett gazdaságban, vagy az erőkhöz tervezett gondoskodásban. Józan mértéke van mindennek, így még a túlteljesítések lehetőségének is.

Senkit sem akarunk lebecsülni arról, hogy kötelességteljesítés közben többre, jobbra igyekezzen — ellenkezőleg: akármilyen szerény az a többlet, amit a munkájában elérhet, tisztelet, megbecsülés jár érte. Eppen ezt szorgalmazzuk. Mostanában nincsenek sztárjai a munkának, de nagyon sok a becsületes katonája. Az olyanok, akik esetleg csak egy forintot takarítanak meg apró gondgal; egy félórás üresjáratról kímélik meg a gépet; fél kiló anyagot mentenek vissza a hulladékból, de erre mindennap kések és képesek, nagy dolgot valóban nem művelnek. De hogy ezekre a cselekedetekre legyintszen valaki, vagy megfossa őket az erkölcsi elismeréstől, az ellen fellázad a munkáslelkismeret. Hiszen ha a maga helyén mindenki így cselekszik, ezek a centik, dekák, fillérek kilométerekre, tonnákra, milliókára rúkolnak elő. S lehetséges, hogy az együttműködés eredményeként elvessz az egyén apró, mégis tudatos cselekvésének súlya, jelentősége, de helyére áll az osztály általános becsülete, igyekezete, munkájának magas erkölcsi értéke és szüntelen biztonsága.

Szoktak mondani mostanában, hogy az osztályharc egyik legfontosabb területe a termelés, a munka. De sok ember ilyenkor édesen módon csak világszínvonalon megépített új üzemekre gondol; bonyolult automatikára; egyszóval ismét csak a leghatásosabb megoldásokra. Ha a termelésben folyó békés verseny csak ezekből állna, a szocializmus fölénye, magasabbrendűsége mindössze az eszközökön múlna. Pedig ebbe a versenybe bele kell kalkulálnunk az embert is — azt az erkölcsi többletet, amellyel a szocializmus polgára a gép mellé áll, a traktorra ül. Ugyanolyan technika esetén például már ez az erkölcsi tényező is elsőbbséget biztosítana egy-egy konkrét helyzetben — s még inkább hosszabb távon, amikor a munkaerőkölcs kamatai hatványozódnak, s az anyagi életre még pozitívabb hatással lesznek.

Ez ad a kis dolgoknak állandó tisztességet — csak mi is adjuk meg nekik naponta vagy akár óránként.

SZ. SIMON ISTVÁN

MÁS VILÁG, MÁSFAJTA ÉRZÉS

— Megszokta, mint régi cipő a sarat — így jellemezték a cipőgyárban éveket ezelőtt a megszokotthoz, a régi szerszámokhoz, módszerekhez a már elavulthoz ragaszkodókat. Többnyire azok hangzottak ezt, akik sürgötték a modernbb gépeket és szüntelenül azt hajtogatták:

— Nem egészséges dolog az, hogy a külföldi piacon versenyző szegedi exportcipőket korszerűtlen, technológiával gyártjuk.

Elgondolásaikat — egy kis túlzással szölvá — vágyalmakait kétélvénként újabb és újabb rekonstrukciós tervbe szőtték. Az üzemi foghíjak betöltése helyett egyszerre akartak új, korszerű munkakörülményeket, technikát és technológiát teremteni. Erre időközönként ígéretet is kaptak a minisztériumtól. Az idő múlásával aztán változtak az elképzelések, s nemcsak felfelé tekintettek a nagy beruházást várva, hanem a saját erőt is szorgalmazták. Évről évre cserélték ki a gépeket, tökéletesítették a régieket. Ezt a cseréltetést gyorsan megszokták az emberek. Az élet sodra még a „régipőseket” is az új felé sodorta. Ezt ma az idegen is érzékelheti a szegedi cipőgyárban.

Örökmozgó szalag
Ha a Minőség Cipőgyár nagy családjából Szegedre látogatnak munkások, technikusok és megtekintik például a Londoni körüli volt Déma Cipőgyárból előkészítő üzemét, nem győznek álmélkodni. Az álmélkodásban nincs semmi rendkívüli, hiszen még a helybeliek egy részének is csodának tűnik az új futószalag, a tiszta, szellős, és világos munkaterem. *Gazdag Erzsike* ifjúmunkás lány így beszél erről:

— Más világ, másfajta érzés a mai. Olyan, mintha döhos teremből napfényes udvarra léptünk volna, szívesen szippantunk a levegőből, s minduntalan szeretnénk megköszönni valakinek, vagy valakinek ezt a változást.

Greminger Dezső, a gyár főmérnöke, ha nem is ilyen pátosszal, de hasonlóan ad szakszerű magyarázatot, s mutatja az örökmozgó szalagot. Csak nevében szalag, valójában kis műanyag dobozok, dupla gyöngysora ez. Az egyik sor a délelőtti, a

másik a délutáni műszak kiszolgálója. A sor elején adógnak a kiszabott felsőbőr, s a végén már kész felsőrészeket szednek ki a dobozokból.

A nyári nagyjavítás és felújítás előtt a régi szalagon kézzel lökdösték tovább a félkész termékkel teli ládákat. Akkor, ha a szalag valamelyik szakaszán ráérősen dolgozott valaki, általában késve jutott tovább az anyag, akadozott a termelés. Az ütemet lényegében a munkások diktálták. Ezt a szerepet átvette a gép egyenletes mozgásával.

— Nincs kapkodás, csak folyamatos, egyenletes termelés — mondják a vezetők. A nyugodt magzást nyugodtságot kölcsönöz a szalagnál dolgozóknak is.

A felsőrész-készítő üzemében a nyári nagyjavítás óta valóságos az új lázban élnek. Ezt a lázbanélést nemcsak a munkaszalagok, új gépek, az ebéd, fűrdő, öltöző, s a dolgozók elismerő szavai jelzik, hanem a megújulás formája is. Lényegében a felújítási keretből tökéletesítették a gépeket, s igazították ehhez a technológiát.

Naponta 2900 pár cipő

Nem új dolog az üzemszervezés, a technológia tökéletesítése a szegedi cipőgyárban. Az első komoly átszervezést az exportcipő gyártásának egy helyre tömörítése jelentette. Később a Londoni körüli volt Déma Cipőgyárból előkészítő üzemét csináltak. Ma itt dolgoznak a szabászok, a kellekgyártók, Római körüli gyár viszont az összeszerelő. Az összeszerelésnél vagy cipőgyártásnál nemcsak a felsőrész-készítést gépesítették az utolsó hetekben. A régi szabásműhelyekbe is futószalag került. Az itt dolgozók naponta 600 pár cipőt készítenek. Ezzel az egynapi cipőgyártás mennyisége meghaladja a 2900 párat. A régi ebédőlőből is munkaterem lesz. Ha az itt felszerelésre kerülő munkaszalag is dolgozik, újabb 500 párral nő a szegedi cipőgyár termelése.

Az új, szép, tiszta munkatermeket, fűrdőt és öltözőket látva, meglepetés fogadja az érdeklődőt a régi fűrdőben, öltözőben. A régi esetben két éves múltat je-

lent. Lehullott csempék, lecsavart tusolórozsák hirdetik, hogy az építő, a termelő ember pusztítani is tud. Ezeket a sebeket látva, s a vezetőik véleményét hallgatva azt hihetné az ember, hogy az itt dolgozók kevésbé változtak. Hogy körülöttük a gyár gyorsabban változik, mint a változást megteremtő emberek. *Vajda Géza* csoportvezető szavai arról győznek meg, hogy optikai csalódás, vagy rossz szem kérdése az egész. Talán nehezebben látni meg az újat az emberekben, mint a gyárban? Pedig a gyár újjászülése sem képzelhető el az emberek változása nélkül. S a csoportvezető sorolja is a változás jeleit.

— A felsőrész-készítőben három munkáskollektíva alakult, a Zója, Március 8, és az Ifjúsági brigád, s eredményesen vetélkednek a szocialista címért.

Nem elvenni, hozzáadni

A főmérnök szerint mióta új munkaszalag mellett dolgoznak, s a nyári szabadságról visszatértükkor tiszta termek fogadták a munkásokat, mindenki jobban ügyel a rendre, a tisztaságra. Tisztábbak ők maguk s a gépek is.

— Nézzon csak oda — mutat a fal mellett álló asztalon a gépek mellett viruló csokrokra.

— Azt mi hoztuk — magyarázza *Vajda Géza* — pedig senki sem kért rá bennünket. Még el sem hervad a csokor, máris újjabban cseréljük ki. Mindennap más és más a virágfelelős. S ezek a virágok jelzik, hogy most és a jövőben a magunk módján nem elvenni, hanem hozzáadni akarunk a szépséghez, tisztasághoz.

Nagy Pál

Elkészültek az olajtároló állomás építésével Üllésen

Az I-es számot viselő üllési olajkút mellett építette fel telephelyét az Alföldi Kőolajtermelő Vállalat. Az olajkitermelők jelenleg már négy kutat üzemeltetnek a környéken: a már említett I-est, amelyből az olajon kívül gázt is nyernek; a III-ast, amely egyelőre javítás alatt áll, valamint a IX-est, a legfrissebb, bőhozamú üllési olajkutat. Ezeket kívül a II-es számú nagy mennyiségű földgáz felhasználására alkalmas. Az I-es kút gázleválasztó berendezésének tetején még mindig fákllya ég, de már nem az olaj mellett feltörő gáz teljes mennyiségét égetik el ily módon, hanem csak felesleges hányadát, nehogy túlnyomás álljon elő a vezetékben, mely Szegedre hozza az üllési földgázt.

A telepet és a balástyai vasútállomást összekötő olaj-

vezeték építését átmenetileg szüneteltetik. De ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy a termelők telepének fejlesztése abbamaradt. A napokban fejezték be például a tankállomás építését, úgy, hogy most már egy nagy, 500 köbméter befogadóképességű és több kisebb úrtartalmú tartályokban tárolhatják a felgyülemelő és elszállításra váró kőolajat. Bekötötték a telephez az ipari áramot is.

A bányásznápra, szeptember 8-ra újjászülettük az Alföldi Kőolajtermelő Vállalat üllési telephelye. Addigra ugyanis rendezik a környéket, kiegyengetik a talajt, parkosítanak és utakat is építenek. Összerakható alkatrészekből pedig kényelmes, villaszertű otthont emelnek az iroda és a telep dolgozóinak számára.

Kicsérélték a magyar—belga kulturális egyezmény okmányait

Szilágyi Béla külügyminiszter-helyettes és J. J. L. Pierre Vanheerswynghels, a Belga Királyság magyarországi nagykövete pénteken a Külügyminisztériumban kicsérélték a 1965. február 11-én megkötött magyar—belga kulturális együttműködési egyezmény ratifikációs ok-

mányait. Az okmányok ünnepléses kicsérélésénél jelen volt dr. Polinszky Károly művelődésügyi miniszter-helyettes, valamint a Külügyminisztérium és a kulturális kapcsolatok intézete több vezető munkatársa. (MTI)

Tájékoztató a mezőgazdaság jövő évi tervéről

A megyei tanácsok vb elnökhelyettesei, mezőgazdasági és felvásárlási osztályvezetői, valamint a megyei pártbizottságok mezőgazdasági osztályvezetői, pénteken délelőtt értekezleten vettek részt a Földművelésügyi Minisztériumban. A tanácsko-

zást Losonczi Pál földművelésügyi miniszter nyitotta meg, majd Hont János, a miniszter első helyettese tartott tájékoztató előadást a mezőgazdasági termelés és felvásárlás 1966. évi tervének főbb céljairól és a tervezés módszeréről. (MTI)